

Веднага двамата арапи се скрили въ рогътъ. Върналъ се Щурчо дома и казалъ на майка си:
— Видишъ ли, майко, това рогче!.. Пази го, но да не казвашъ никога: „дай, рогче!“. Ще казвашъ само: „стига, рогче!“

Излѣзълъ Щурчо въ градината, а любопитната баба заключила вратата и казала на рогчето:

— Дай рогче!

Щомъ продумала, изъ рога изкочили двамата арапи съ голѣмитѣ тояги и почнали да биятъ немилостиво Щурчова майка. Тя почнала да пици и да вика, колкото може и отъ страхъ не могла да отключи вратата. Щурчо чулъ писъкътъ на майка си, притекълъ се и прѣзъ дупката на ключалката почналъ да вика:

— Стига, рогче, стига, рогче!

Веднага арапитѣ исчезнали въ рога.

Веднѣжъ Щурчо намислилъ да покани гости разни голѣмци и богаташи да се новесели и той съ майка си. Когато всички се събрали и насѣдали, Щурчо довелъ прѣдъ тѣхъ коня изъ обора и му извикалъ:

— Стой!

Веднага коньтъ се расипалъ на жълтици. Наскачали гоститѣ да бератъ и да си пълнатъ джобовѣ. Но Щурчо извикалъ:

— Дий!..

И паритѣ пакъ се обърнали на конь.

Като дошло врѣме за ядене, Щурчо взелъ месалчето, оставилъ го на трапезата и извикалъ:

— Постели се!

Веднага месалчето се постлало и на него се появили много, различни и сладки ястия и пития.